

Jak Prskavka k chaloupce přišla

„Haló, hlásím, že se v domečku pod malínkem skřítkům Emilce a Toníkovi narodila holčička,“ křičela sojka na celý les, aby oznámila radostnou novinu.

Netrvalo dlouho a před domečkem skřítků se shromáždila zvířátka, aby Emilce a Toníkovi gratulovala, ale hlavně chtěla vidět novou obyvatelku lesa.

Toník všem poděkoval a Emilka přinesla holčičku přátelům ukázat.

„Jéje, ta má krásné vlásky. Trochu rozježené, takže vypadá jako prskavka u myslivcových na vánočním stromečku,“ řekla veverka, která nemohla z holčičky spustit oči.

„No, to je nápad, Emilko! Naše maličká by se mohla jmenovat Prskavka,“ usmál se Toník.

„To je originální jméno a k naší holčičce se hodí. Bude to Prskavka! Děkujeme veverko, tolik jsme se s Toníkem natrápili, jak se naše maličká bude jmenovat, a teď je to jasné, Prskavka,“ pronesla nadšeně Emilka.

Prskavka rostla jako z vody. Jednou o Vánocích ji napadlo, že by chtěla vidět, jak vypadá taková prskavka, podle které se jmenuje. Poprosila proto veverku a ta ji vzala k hájovně, aby oknem mohla nakouknout a prohlédnout si vánoční stromeček s prskavkami.

Prskavka se usadila veverce na zádech a než bys řekl švec, seděly obě na okně hájovny.

„Podívej, myslivec zrovinka rozsvěcí dětem na stromečku prskavky,“ ukázala veverka směrem ke stromečku.

„To je krása!“ sledovala Prskavka prskající prskavky.

Když prskavky vyhasly, začala si Prskavka prohlížet pokoj a ze všeho nejvíce ji zaujala knihovna: „Veverko, co to je za barevné věcičky támhle v policích?“

„To jsou knížky. Jsou v nich ukryté pohádky, které si lidé vymysleli, ale i pravdivé příběhy, které se staly a lidé je zaznamenaly těmi svými písmenky,“ vysvětlila veverka.

Od okamžiku, kdy Prskavka uviděla v hájovně knížky, neměla klid. Tolik by chtěla vědět, co se v nich píše. Ráda by si přečetla nějakou tu lidskou pohádku. Zнала totiž jen skřítkovské, které jí vyprávěli rodiče.

Jednou, když zase o svém přání vyprávěla kamarádům na paloučku, veverku něco napadlo: „Jestli se chceš naučit číst, tak zajdi za sovou z dubu na kraji lesa. Ta číst umí. Má totiž několik moudrých knih, ze kterých si čte před spaním.“

Prskavka nelenila a zaběhla za sovou, aby se jí svěřila se svým přáním. Sovu potěšilo, že má někdo z lesa zájem naučit se číst, a tak souhlasila, že Prskavku s písmenky seznámí.

Prskavka se naučila číst velice rychle. Za nedlouho už ji sova mohla půjčit první knihu, kterou Prskavka přečetla během pár dní.

Jednoho dne tak musela sova Prskavku zklamat, když jí řekla, že už přečetla všechny její knihy a žádnou jinou už k zapůjčení nemá: „To víš, Prskavko, já tu nemám knihovnu jako lidi ve městech. U lidí bys našla budovy plné knih, kam může kdokoli přijít a nějakou knihu si půjčit.“

„Fíha, a myslíš, že mají nějakou knihovnu i v nedalekém Berouně?“ napadlo hned Prskavku.

„Samozřejmě, že tam mají knihovnu. Ale lidské knihy jsou větší než ty moje. Ty bys ani neuzvedla,“ pravila sova, která si uvědomila, že zmínkou nasadila Prskavce, jak se říká, brouka do hlavy.

„Mamííí, tatííí, já se vydám do Berouna,“ zvolala Prskavka, když se vrátila domů.

„Do Berouna? A co tam chceš dělat?“ zeptala se překvapená maminka.

„Chci navštívit knihovnu a půjčit si nějakou knihu,“ pravila Prskavka rozhodně.

„Ale, prosím tě, co je to za nesmysl? Pamatuj, že jsi slečna skřítková a lidské knihy jsou velké. Ty ani neuzvedneš,“ řekl tatínek.

„Když já bych strašně ráda viděla knihovnu. Sova mi říkala, že to je budova plná knih a já bych takové místo moc chtěla navštívit,“ zasnila se Prskavka.

Marná byla snaha rodičů odradit Prskavku od cesty do Berouna. Jakmile si vzala Prskavka něco do hlavy, uskutečnila to.

Jejda, to je ale zmatek, pomyslela si Prskavka, když dorazila do Berouna a viděla silnice a auta, která po nich jezdila. Jak jen tu najde knihovnu? A pak se usmála. Všimla si, že ve městě mají cedulky se šipkami, které informují, kde se nacházejí významné budovy. A tak si četla všechny ty cedulky, až narazila na jednu, kde bylo napsáno Městská knihovna.

Konečně byla na místě. Jak se, ale do knihovny dostane, když je tak malička a dveře jsou tak veliké a těžké? Pro Prskavku žádný problém. Stoupla si ke dveřím a počkala, až někdo otevře dveře a šup, už byla uvnitř.

Prskavce chvíli trvalo, než se zorientovala a než se nabažila polic plných knih. Pak si všimla nápisu Dětské oddělení. Okamžitě vylezla do police a začala si prohlížet hřbety knih, když v tom...

„Co to... Kdo to tu je?“ dívala se na Prskavku nějaká paní.

„Promiňte, já jen... Já chtěla...“, začala Prskavka koktat.

„Jen klid! Já ti nechci ublížit. Nečekala jsem, že tady někoho najdu, a trochu jsem se lekla,“ řekla ta paní.

Ještě okamžik se Prskavka na paní dívala, a pak jí odvyprávěla, že bydlí v lese za Berounem, a že moc ráda čte, a že jí sova řekla, že ve městech bývají knihovny. Proto se do Berouna vypravila, aby viděla knihovnu na vlastní oči.

Paní se na ní usmála a zeptala se: „A jak se ti tu líbí?“

„Moc, moc, moc! Tak moc, že bych tady chtěla bydlet,“ vyhrkla Prskavka.

„Možná by to šlo zařídit. Já se jmenuji Míša a mám knihovnu na starosti. Co bys řekla tomu, kdyby ses stala maskotem dětského oddělení?“

Prskavka na paní nevěřícně zírala. „Vážně? To by šlo?“

„To si piš, že šlo! A jak se vůbec jmenuješ?“ usmála se paní Míša.

„Prskavka. A co bych jako maskot dělala?“

„Prskavka? To je parádní jméno. No, musela bys číst dětské knížky, abys mohla dětem radit, kde najdou ty, které by je mohly zajímat.“

„Páni! Čtení to je moje. To by bylo prima,“ zaradovala se Prskavka.

„Tak co? Plácne si?“ podávala Míša Prskavce ruku.

„Plácne! Ale kde budu spát?“ napadlo najednou Prskavku.

„Možná bys nejprve měla zajít domů a povědět všechno rodičům, aby o tebe neměli strach. A nastoupit můžeš v pondělí. To je za pět dní, a to už tu budeš mít všechno připravené,“ řekla Míša a pohládila Prskavku po její rozježené hlavičce.

To bylo radosti, když se Prskavka vrátila domů. Rodiče si oddechli, že se jí nic nestalo. Prskavka jim hned pověděla, že bude bydlet v knihovně, kde bude moct číst a povídat si s dětmi.

Toník s Emilkou byli na Prskavku pyšní, ale zároveň posmutněli, že se s Prskavkou budou muset rozloučit.

„Ale, ale, žádné slzičky! Maminko, tatínku, vždyť vás budu navštěvovat, a jen co to okouknu v knihovně, tak určitě budete moct navštívit i vy mě,“ uklidnila rodiče Prskavka.

Konečně přišlo pondělí! Prskavka už se nemohla dočkat, až se stane tím knihovnickým maskotem. Míša ji přivítala a odvedla k jejímu novému domovu.

Prskavka úžasem oněměla. V dětském oddělení na ni čekala chaloupka. Ale žádná obyčejná – krásná chaloupka.

„Tak, Prskavko, tahle chaloupka je tvůj nový domov. Jak se ti líbí?“ chtěla vědět Míša.

Prskavka si zvědavě chaloupku prohlížela: „To je ta nejhezčí chaloupka, jakou jsem kdy viděla. A opravdu je moje?“

„Ano, je tvoje,“ usmála se Míša, vedle které najednou objevila ještě jedna moc milá paní.

„Tohle je Daniela,“ řekla Míša. „Tvoje chaloupka, to je její práce. Dala si záležet, aby se ti tady líbilo.“

Prskavka pohlédla na Danielu a podávala ji svou maličkou ručku: „Moc vám děkuji! Tady se bude líbit i mým rodičům. Tedy jestli si je sem někdy můžu pozvat na návštěvu.“

„Samozřejmě, že si sem můžeš pozvat rodiče. A doufám, že nás s nimi seznámíš,“ řekla paní Míša.

Takže, kdybyste náhodou v Berouně potkali nějakou slečnu skřítkovou, vězte, že je to Prskavka, která se v knihovně rychle zabydlela a občas se vydá i na výlet, aby Beroun a jeho okolí přiblížila malým čtenářům. Těm pak může poradit nejen s výběrem knížky, ale i s výletem.